

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo. 142.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

xat fitam perspicio, alibi autem, atque in operibus, haudquaquam.

Maroni Presbytero. 140.

Ingentem hoc omnibus admirationem mouet, quòd cum ipse in sceleribus ac flagitiis solutus sis, ac neque fræno pareas, nec obiurgatione castigeris, miserum tamen Zosimum, quem maximè imitaris, sannis ac diceriis incessas. Nam si non eadem, quæ ille, perpetrare, eum corrigere non autem traducere, ac maledictis infectari oportebat. Cum autem pictoribus accuratius & expressius eum in hoc imitatus sis, ea videlicet, quæ imitari minimè conueniebat. imitando consecutus, quid tu, cum ipsius duntaxat stuporem ac væcordiam euulgare putes, tuum quoque stuporem in publicum effers? Nam qui hæc audiunt, utrumque qui lapidibus obruatur, dignum esse existimant, alterum nimirum ut vitiorum architectum, alterum ut discipulum: Quamobrem duorum alterum tibi faciendum est, nempe ut aut peccare desinas, aut eum, qui in iisdè, quibus tu flagitiis versatur, ne cauillis impetas. Hoc enim quauis re graui grauius est.

Theodoro Presbytero. 141.

Si dicere fas est (fas est autem vera loqui, cum quis pro virtute pugnat) periculum est, ne diuina prædicatio ab iis ipsis, qui eam tueri videntur, euertatur. Nam cum contraria iis, quæ loquuntur faciunt, multos adduxerunt, ut sermonibus, quos habent, non secus ac fabulis attendant. Quocirca operæpretium est, ut ipsi periculum, quod sibi imminet, cogitantes, nihil non agant, quo illius expertes mancant.

Παύλο. 142.

Minimè quidem oportet diuinitatis naturam Iudæorum more in vnum Deum

ποῖα συγνώμῃς τίς ἔλεος, ἅπαν τῶν ἀπατηθῆναι τὸν εἶον, ὃν μόνον ἐν ταῖς γραφαῖς κείμην ὄρω, ἀλλὰ καὶ δὲ, ἐπὶ τῶν ἔργων οὐδαμῶς.

Μάρωνι πρεσβυτέρω. ρμ.

Λίαν θαυμάζωσιν ἅπαντες. πῶς ἀφειτος ὂν ἐν τοῖς πλημμελήμασι, καὶ μήτε χελινῶ περιθόμνος, μήτε ἐλέγχωσφρονιζόμενος, Ζώσιμον τὸν δειλαγον κωμωδῆς, ὃν μάλιστα ζηλοῖς. εἰ μὲν γὰρ τὰ αὐτὰ αὐτῷ μὴ διαφραττες, διορθοῦν ἐχρῆν, οὐ μὴν κωμωδῆν. εἰ δὲ τῶν ζωγράφων ἀκλειέστερος μιμητῆς εἰς τὸ γέροντα, τὰ ἀζηλωτά ζηλώσας, τί τιμὴν ἐκείνῳ μόνον νομίζων ἐκπομπεῖν ἀναληθισίαν, καὶ τιμὴν σαυτοῦ δημοσεύεις. οἱ γὰρ ἀκούοντες ἀμφοτέρως καταλευοῦμαι δίχρον εἶναι νομίζουσι, τὸν μὲν ὡς ἀρχιτέκτονα τῶν χακῶν, τὸν δὲ ὡς γνήσιον φοιτητὴν. διοῖν τοιγαροῦν θάτερον δίχρον σε ποιῆν, ἢ παύσασθαι ἀμαρτάνοιτα, ἢ τὸν ταῦτά σοι δρῶντα, μὴ κωμωδῆν. τὸ γὰρ δευτῶν ὄσι δεινότερον.

Θεοδοσίῳ πρεσβυτέρω. ρμα.

Εἰ θέμις εἶπεν, θέμις δὲ ἀψευδῆν ὑπὸ ἀληθείας ἀγωνίζομενον. κινδυνεύει τὸ θεῖον κήρυγμα ὑπὲρ αὐτῶν τῶν δοκούσαν αὐτῷ συνηγορεῖν ἀναπεδάφθαι. πάναντία γὰρ ὂν φράζουσι δρῶντες πολλὰς, ὡς μύθους τοῖς λεηρομένοις παρεχθῆναι ἀπέπεισαν. χρεὶ τοίνυν αὐτὰς ἐγνωσῶντας, ὡς ὁ κίνδυνος αὐτοῦς ὄρω ἅπαντα πράξαι, ὅπως τοῦτ' ἀπέρατοῖσι ἀμείψωσι.

Παύλῳ. ρμβ.

Ηκιστα μὲν καὶ τιμὴν τῆς θεότητος φύσιν συτέλλειν ἰσθαικῶς, εἰς μόνον

τὸ ἕνα θεὸν καὶ πατέρα· κατευρέθειν
δὲ, ὡς ἄρ' εἰς ἀγίαν καὶ ὁμοῦσιον τριά-
δα. ὡς ὁσάπων γὰρ ποιότητι καὶ ὑ-
ποστάσει ἰδιότητι διαφέλλοντες, εἰς
ἕνα πάλιν συστέλλομεν θεόν, ἀφ' οὗ τῆς
ἕως ταύτων.

Τῷ αὐτῷ ρηγ.

Ἀγαπή τιῷ ἀλήθειαν τιῷ τῆς συ-
νετῆς τὰς ψυχὰς εἰς τὸ καὶ τῆς τῆς οἰ-
κείων δογματικῶν παρελήθει μαχίσα-
σαι ἀεισησασαν. ἔτω γὰρ σαφὴ καὶ
λαμπρὰν τοῖς ἑσλομένοις κατοπιεῦ-
σαι τιῷ περὶ τῆς ἀγίας τριάδος ἔνοιαν
ἔχειν. ὁ λέγων γὰρ ὅτι εἰς θεὸν ὁ θεός, ἔ-
παρὲς τὸν ἀριθμὸν κατέδραμε τῆς μο-
νάδος, ἀλλὰ παρὲς τὸ μυστήριον τῆς
τριάδος· καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ Διαθήκῃ
ἐγκρατέαυται ἡ διδασκαλία, ὡς καὶ
φίλων καὶ τοῖς Ἰουδαῖοις ὄντα καὶ ζη-
λωτῶν, δι' ὧν ἔπολελοιπε συγγραμ-
μάτων ἔπιμαχίσασαι τῇ οἰκείᾳ θρη-
σκείᾳ. βασιανίζων γὰρ τὸ ἀριθμὸν
παρὰ τῆς θεῶν, ἐν εἰκόνι θεοῦ ἐποίησε
τὸν ἄνθρωπον, ἠναγκάσθη ὑπὸ τῆς
ἀληθείας καὶ ἐξ ἐβιάσθη, καὶ τὸν τῆς θεῶν
λόγον θεολογήσασαν. τί γὰρ εἰ καὶ δευτέ-
ρον τὸν συναϊδίον τῷ πατρί καὶ ἀριθ-
μῷ, καὶ χροῶν ὄντα ἀνώτερον καλεῖ,
τῆς ἀκριβείας μὴ ἐφικνέμενος. ὁμοῦς
ἔνοιαν ἔχει καὶ ἑτέρῃ ὡς ὁσάπων· καὶ
ὁκ ἐνταῦθα μόνον τῆς τοῦ ἑσάθεν, ἀλ-
λά καὶ τὸ θεός καὶ κύριος, ἐρμηνεύσαι
πειράμενος, τῆς βασιλικῆς ἀτῆς τριά-
δος, τὸ τῆς μὲν πάντη διαμετῆς ἐπι-
κώτερον, τῆς δὲ ὄντως μοναδικῶν ἀ-
φρονώτερον· καὶ ἔπος χεῖ κρείστος εἶπεν
αὐτῷ τιῷ ψυχῆν, ὡς ἀναγκάσθηται
τῆς Διαφρήθην καὶ ἐπῆεν, ἐν συγ-
γράμμασι κατελείψασαν. δύο γὰρ ἐφη-
σεν ὄντας τὰς ὄντως δυνάμεις, τὸν ἡ μὲν
ποιητικὴ καὶ ἐνεργητικὴ, φησὶ, καλεῖ-
ται θεός. ἡ δὲ, βασιλικὴ καὶ τιμωρητι-
κὴ, κύριος. ἔπειρῶ βαίνων τῆς εἰπόν-
τος, Χειρὸς θεῶν δυνάμεις, καὶ θεοῦ σο-
φία. δυνάμεις ὁκ ἀνυπόστατος, ἀλλ'

ac Patrem contrahere, verum in sanctam
atque eiusdem essentiae Trinitatem dilata-
re. Siquidem personarum qualitate atque
hypostaseon proprietate distinguentes,
per essentiae identitatem, eam rursum in
vnum Deum contrahimus.

Eidem. 143.

Veritatem admiror, quae prudentum ac
sagacium hominum animos eò redegit, vt
etiam iis dogmatibus, quibus prius imbu-
ti fuerant, bellum indixerint. Sic enim lu-
culentam ad dilucidam, iis qui prospicere
volūt sanctae Trinitatis notionem habuit.
Nam qui vnum Deum esse ait, non ad vni-
tatis numerum, verum ad Trinitatis my-
sterium cucurrit: cuius in veteri quoque
Testamento doctrina imperfecta est: adeò vt
etiam Philo, licet alioqui Iudaeus, & quidē
ingenti zelo praeditus, per ea ingenij mo-
numenta quae reliquit, cum sua religione
pugnam inierit. Illud enim quod à Deo
dictum est, perpendens, Ad imaginem
Dei fecit hominem, à veritate ipsa com-
pulsus atque adactus est, vt Dei quoque
verbi diuinitatem asseceret. Quid enim?
Etiam si eum, qui eandem cum patre aeter-
nitatem habet, ac tempore omni sublimior
est, secundum vocat, (quod exactam veri-
tatis doctrinam minimè assequeretur) ta-
men alterius quoque personae notionem
habuit. Neque id hoc duntaxat loco ipsi
contigit: verum etiā cum illa verba, Deus
& Dominus, exponere conatur, regiam
Trinitatem hoc habere dixit, vt & ea,
quae omnino diuisioni subiciuntur, vnita-
te ac singularitate superet, & ea, quae verè
singularia sunt, copia vincat. Atque vs-
que ad ipsius animum veritas subegit,
vt id aperte, & dicere, & literarum monu-
mentis signatum relinquere coactus
sit. Duas enim veras potentias esse dixit,
ex quibus ea quae efficiens est, atque ad
beneficia danda propensa, Deus vocatur:
ea autē, quae regia est, ac scelerum vindex,
Dominus. Quibus verbis non longè ab
eo recedit, qui dixit, Christus Dei virtus

Gen. 1.

1. Cor. 1.

